

οἵτινες ἐδημιούργησαν ἐν Βασιλείῳ ἀφοῦ ἔσπασαν προηγουμένως τὰ πλευρά τοῦ μεγαθηρίου ὅπερ ἐκαλεῖτο Τουρκία; Εἶναι καὶ συνέχεια τῶν ἀνδρῶν τοῦ 1854 ὅτε εἰς Θεόδωρος Γρίβας, εἰς Δημήτριος Γρίβας, ἕνας Τσαβέλλας ἠνάγκασον τὴν Δύσιν ν' ἀποστείλῃ στρατὸν κατοχῆς εἰς Πειραιᾶ; Ὅχι, μὰ τὰ τιμημένα ἑλληνικὰ ἕξιψ' ὅσα περὶ ἑφεραν εἰς τὸ ἄκρον τῆς αἰχμῆς τῶν θαρροτεφεῶς δι' ὅλης τῆς πεπολιτισμένης Εὐρώπης τὸ νεώτερον ἑλληνικὸν ὄνομα, ἀπαρτίζουν καὶ αὐτοὶ μέλη τοῦ χοροῦ τῶν μετημφισμένων, οὗ τὴν θολὴν εἰκόνα σὰς ἀπέδωκεν ἡ πρώτη παράγραφος τῆς παρούσης μελέτης. Δόνησον Στράου; τὰς χορδὰς σου, οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ θὰ κάμουν τὸ βάλς των.

Διοργάνωσατέ ποτε στρατὸν διὰ πόλεμον, οἱ ἀπὸ τῆς μεταπολιτεύσεως κυβερνηταί μας; χωρὶς ἐντροπὴν δύναται τις νὰ ὀνομάσῃ ἑαυτὸν ἀπὸ τοὺς χρηματίζοντας ὑπουργοὺς ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν ὑπουργῶν τοῦ πολέμου; Ἀκόμα χθὲς καὶ αὐτὸς ὁ γέρο Κλαύδιος Κουμουνδούρος, ἐὰν εἶχε μείζονα πεποιθήσιν ἐπὶ τὸ ἔργον τοῦ Μαυρομιχάλη, θὰ ἐπῶλεϊ τὴν τρέμουσαν χεῖρά του εἰς τοὺς ξένους, διὰ νὰ τῆς ἀποσπάσῃ ὅσα ἀν' ἤθελον ὑπογραφάς;

Προβιβασμοί, μετημφισμοί καὶ νταϊλίκι! Οἱ δὲ ὀλίγοι οἱ αἰσθανόμενοι πῦρ εἰς τὰς καρδίας των θαμάζονται καὶ αὐτοὶ ὑπὸ τῆς κυκλώσεως αὐτοῦς θεατρικότητος καὶ ἀφοπλίζουν τὴν γενναίαν ψυχὴν των!

* *

Τίς οἶδε εἰς ποίαν γωνίαν τῆς αἰθούσης θὰ διακρίνῃ τὸ παρατηρητικὸν σας ὑψηλὸν τινα μετημφισμένον εἰς μάγκαν, θλίβοντα τὴν πρώτην τυχούσαν κομψὴν ἥτις τοῦ ἔρριψε ἕνα θερμὸν λόγον ἢ τὸν ἐρράπισε μὲ τὸ ἄκρον τοῦ ῥιπιδίου της. Ὁ μάγκας αὐτὸς δυνατόν ἐν τῷ Κράτει νὰ τελῇ, νὰ νομίζῃτε δηλαδὴ ὅτι τελεῖ τὰς ὑψηλοτέρας λειτουργίας. Καὶ ὅμως εἶναι τοιοῦτος οἷον τὸν βλέπετε μετημφισμένον, ἱκανὸς νὰ πωλήσῃ τὸ Κράτος ὅλον ἀντὶ φιλήματος ἢ ἀντὶ ταλλήρου.

* *

— Καὶ ποῦ ἀφίνετε τοὺς Βουλευτάς;

— Οἱ πρῶτοι μετημφισμένοι δὲν εἶναι αὐτοί;

Ὅχι, συμπολιταί μου, δὲν εἶναι. Αὐτοὶ εἶναι ἀνώτεροι τοῦ προσωπείου· ἔχουν ὅλον τὸ θάρρος—θέλομεν νὰ εἰπώμεν—τὴν ἀναιδεῖαν τοῦ . . . προσώπου των. Καὶ περὶ αὐτῶν θὰ ὁμιλήσωμεν ἄλλοτε προσωπικῶς—τώρα μάλιστα ὅτε ὁ Κουμουνδούρος ἐν Μεθάνοις καταγίνεται συγγράφων τὸν ἐπιτάφιόν των.

* *

Καὶ τώρα;

Τί τώρα;

Ἔχετε τὴν δύναμιν—ὁ λαὸς—οἱ φορολογούμενοι—ἡ κοινὴ γνώμη—οἱ πολῖται—οἱ ἐκλογεῖς—τὸ ἔθνος τέλος πάντων νὰ πῇτε—ἀλλὰ καὶ νὰ τὸ κάμετε:

— Κάτω τὰ προσωπεῖα;

— Ὅχι, δὲν τὸ ἔχομεν.

Τότε, φίλοι μου, εἰσθε λαὸς δούλων, ἄξιος τῆς τύχης σας.

Καλιόβαν.

ΜΙΑ ΤΡΥΠΑ 'ΣΤΟ ΝΕΡΟ.

Ὁ αἰὼνὸς τῆς 18 ἔλαβε τὴν τιμὴν νὰ δημοσιεύῃ πρῶτος ὡς θρίαμβον τῆς δικαιοσύνης τὸ βούλευμα τῶν Πλημμελειοδικῶν ἐπὶ τῶν βελενδζέων γραμματοσήμεων. Ἀλλὰ περιωρίσθη εἰς τὴν δημοσίευσιν μόνον τοῦ διατακτικοῦ, ὡσάντι διὰ τούτου ἐλάμβανεν ἡ ἑλληνικὴ κοινωνία ἱκανοποίησιν πλήρη διὰ τῆς δραστηριότητος καὶ τῆς αὐστηρότητος τοῦ κ. Μπένσης καὶ τοῦ κ. Βῆρου. Ἐλαβόμεν τὴν περὶ ἐργεσίαν ν' ἀναγνώσωμεν τὸ βούλευμα ὁλόκληρον, καὶ ἐν αὐτῷ εὐρίσκομεν πλήρως τὸ ναυάγιον τῆς ἀνακρίσεως, καὶ τὴν ἀπελπισίαν τῆς δικαιοσύνης, ἡ ὁποία σταυρόνους τὰς χεῖρας λέγει: ἀδὲν δύναμαι ἢ δὲν θέλω ν' ἀναβῶ ὑψηλότερα· δὲν δύναμαι νὰ ρθᾶσω εἰς τοὺς αὐτουργούς. Λιθετε ἐντὶ ἐνὸς τρεῖς Βελέντζιδαίς καὶ εὐχαριστηθῆτε μὲ αὐτούς· φάγετέ τους βοαστοὺς, ψητοὺς, ὅπως θέλετε καὶ ἡσυχάσατε.»

Ὁ κ. Μπένσης ἐν τῷ βουλευματι ὁμολογεῖ ὅτι ὁ ἐξιότιμος ἐν Χαλκίδι συνάδελφος αὐτοῦ ἐπέτυχεν πληρέστατα εἰς τὰ ἀνακριτικὰ αὐτοῦ ἔργασις, μετὰ δραστηριότητος κατασχὼν ὅσα ὑπῆρχον κίβδηλα γραμματόσημα ἐν Χαλκίδι, Ἐπιοχωρίῳ, Ἀγ. Ἀννῇ. Ἀλλ' ἐν τῇ πρωτεύουσῃ, ὅπου πρῶτον ὑπὸ τοῦ ὑποταμίου κ. Γρηγοράκη ἀνεκαλύφθη κίβδηλον γραμματόσημον καὶ συελήθη ὁ διαδοὺς αὐτό, υἱὸς τοῦ ταχ. ἐπιστάτου Χαλκίδος Καϊμάκη, οὗτε κατὰ μίαν γραμμὴν προσέβησαν αἱ ἀνεκαλύψεις τῆς δικαιοσύνης. Βίσαγγελεὺς καὶ Ἀνακριτὴς, φεῦ! τὰ δύο μεγάλα ὀνόματα Μπένσης καὶ Βῆρος ὁμολογοῦσιν ὅτι δὲν ἀνέυρουν οὔτε γραμματόσημα κίβδηλα, οὔτε πλάκας ἐκτυπώσεως, οὔτε τὸν λιθογράφον οὔτ' ἐργαλεῖα, οὔτε ποῦ τὰ κίβδηλα κατεσκευάσαν, οὔτε ποῖος τις κατεσκεύασε, οὔτε ποίους εἶχε συνεταιρίους. . . .

Ἀλλὰ τί σημαίνει; μήπως τὸ αὐτὸ δὲν συμβαίνει μὲ τοὺς καϊμέδες; μήπως τὸ αὐτὸ δὲν συμβαίνει μὲ τὴν Ἐθν. Τράπεζαν; Βεβαίως κίβδηλα γραμματόσημα ἐκυκλοφόρησαν, ἐξῆλθον ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Ἀχ. Βελέντζα, τοῦ πατρὸς Καϊμάκη, τοῦ υἱοῦ Καϊμάκη· ἄρα μετὰξὺ Βελέντζα καὶ Καϊμάκη ὑπάρχει τὸ κέντρον τῆς διαδόσεως· περιττὸν ν' ἀνεύρωμεν τὸ ἐργαστήριον καὶ τὸ καταστατικὸν τῆς ἐπιχειρήσεως· ἀρκεῖ λοιπὸν νὰ καταδικασθῶσιν οἱ τρεῖς Βελέντζαι καὶ ὁ πατὴρ Καϊμάκης ὡς κατασκευάσαντες καὶ διαδώσαντες τὰ κίβδηλα γραμματόσημα ἐκ συστάσεως. Ἡ σύστασις σηκώνει νερόν, διότι ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὴν ἀνάγκην τοῦ ν' ἀνεύρωμεν τὸν πρωτουργόν, τοὺς μετόχους, τοὺς δρους τῆς εταιρικῆς ἐπιχειρήσεως, τὸ συμβούλιον καὶ τοὺς ὑπνέτας τῆς εταιρίας.

Μὲ τὸ αὐτὸ σύστημα ὁ κ. Μπένσης θὰ μᾶς εἴπῃ αὔριον—καϊμέδες κίβδηλοι ἐκυκλοφόρησαν, ἀλλ' αἱ πλάκες δὲν εὐρέθησαν, ὁ τεχνίτης εἶναι ἀγνωστος, ἡ εταιρία δὲν ἀνεκαλύφθη, ἀλλὰ τί σημαίνει; Δὲν εἶναι ὁ Βελέντζας εἰς τὴν φυλακὴν διὰ τοὺς καϊμέδες, δὲν εἶναι καὶ ὁ γαμβρὸς του; ἂς καταδικασθῶσιν αὐτοὶ ὅτι ἐκ συστάσεως παρεχάραξαν καὶ διέδωκαν τοὺς καϊμέδες. Καὶ ἡ ἀπάτη τῆς Τραπεζῆς; Ἀ! μπᾶ! τί σημαίνει; μήπως ὁ κ. Κουμουνδούρος δὲν εἰδοποίησε τὴν Τράπεζαν νὰ μὴν ἀνησυχῇ, διότι δὲν θὰ γίνωσι κίβδηλα τραπεζικὰ γραμμάτια; Ἀλλὰ ὁ κ. Περωντῆς εἰδοποίησε ὅτι θὰ γίνωσι . . . ἂν δὲν λάβῃ ὁ Βελέντζας τὴν ἀμοιβὴν τῆς καταγγελίας.

Ἀδιάφορον ἀφοῦ ὁ πρωθυπουργὸς ἐβεβαίωσεν ὅτι αἱ ἐργασίαι τῆς εταιρίας, τὴν ὁποίαν ἐγνώριζεν καὶ ὁ Περωντῆς,

δὲν θὰ συμπεριλάβωσι καὶ τὰ γραμμάτια τῆς Τραπεζῆς!! καὶ τὰ γραμμάτια δὲν ἔγιναν. . . Περιττὴ πᾶσα περαιτέρω ἔρευνα. Ἡ καταδίκη τοῦ Βελένδζα ἀρκεῖ πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς κοινωνίας, καὶ ἐξίλασμον τῆς ἀνθρωπίνης δικαιοσύνης. Ζήτω ὁ Μπένσης!

Ἡμεῖς ὁμῶς ἀπροκαταλήπτως καὶ ἀμερολήπτως κρίνομεν, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς ὑπαγορεύσεις τοῦ ὀρθοῦ λόγου, ἀντὶ τῶν χαρτίων τῆς ἀνακρίσεως εὐρίσκομεν ὅτι ἡ μία μεγάλη ἐταιρία εἶχεν ἀναλάβει τὴν παραχάραξιν καὶ μέδων, γραμματίων, γραμματοσήμων κ. λ. καὶ πρώτη δοκιμὴ τῆς λιθογραφήσεως τῶν γραμματοσήμων εἶναι τὰ κατασχεθέντα εἰς Σύρον, Ἀθήνας καὶ Χαλκίδα, καὶ τότε ἡ ἀνάκρισις οὐδὲν ἔπραξεν πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν ἐνόχων, διότι βεβαίως ὁ Βελένδζας δὲν ἠδύνατο διὰ τοῦ λόγου νὰ δημιουργῇ γραμματόσημα· ἢ τὰ ὀλίγα κατασχεθέντα καὶ ἀτέχνως λιθογραφημένα εἶναι ἔργον μαθητῶν τοῦ πολυτεχνείου, ἀνάξια τοῦ θορύβου καὶ τόσων ἐπινικίων ψαλμῶν ὑπὲρ τῆς δραστηριότητος τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τῆς αὐστηρότητος τοῦ ἀνακριτοῦ.

Εὐτυχῶς, ὡς ἠκούσαμεν, ὁ Εἰσαγγελεὺς τῶν Ἐφετῶν ἀνέκοψε τὸ βούλευμα τῶν Πλημμελειοδικῶν, καὶ ἄς ἐλπίζωμεν ὅτι τὸ συμβούλιον τῶν Ἐφετῶν θέλει ἐξετάσει τὴν ὑπόθεσιν μετὰ μεγαλητέρας προσοχῆς. Ὁ κ. Μπένσης ἄς ἔχῃ πρὸ ὀφθαλμῶν ἐν τῷ μέλλοντι ὅτι ἡ δικαιοσύνη δὲν ἀπαιτεῖ θύματα, οὔτε ἡ κοινωνία δέχεται τὸν Βελένδζαν ὡς ἀποδιοπομπαῖον τράγον θέλομεν καὶ ἀπαιτοῦμεν ἐκ τῆς ἀνακρίσεως ἀλήθειαν καὶ φῶς. Φῶς πρὸ πάντων διὰ νὰ μάθωμεν πόθεν τὰ βελένδζεια ἤρχισαν, πῶς ἀνεπτύχθησαν, ποῦ ἐφθασαν. Ἴσως ὁ Βελένδζας εἶναι θῦμα πονηροτέρων καὶ πολὺ μᾶλλον ἐπικινδύνων προστατῶν καὶ συντρόφων. Τούτους ἡ κοινωνία θέλει νὰ μάθῃ.

Οὐτίς.

ΦΡΟΥ — ΦΡΟΥ

Αἱ παραστάσεις τοῦ φαληρικοῦ θεάτρου ὁμοιάζουν τοὺς πολυθρυλήτους τῶν ἐφημερίδων γάμους ἐν στενῷ οἰκογενειακῷ κύκλῳ· οἱ ἡθοποιοὶ δηλαδὴ διασκεδάζουν τοὺς ἡθοποιούς καὶ μερικοὺς φίλους τῶν. Τοῦτο ἔκαμε πολλοὺς νὰ πιστεύσουν ὅτι θέατρον ἐν Φαλήρῳ δὲν ὑπάρχει· ἀλλ' ὁ κ. Κατσίμπαλης διακωδωνίζει διὰ τῶν ἐφημερίδων ὅτι κακοβούλως αὐτὰ διαδίδονται καὶ ὅτι ἐνὸς ὑπάρχει αὐτὸς θὰ ὑπάρχῃ καὶ θέατρον. Τὸ πιστεύομεν· ἡ δουλειὰ τοῦ πηγαινίου τόσῳ καλὰ ὥστε δύναται νὰ ἔχῃ καὶ θέατρον εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ὅπως διασκεδάξῃ. Ἀλλὰ ὁ κόσμος ἄς εἶναι βέβαιος δὲν ἐννοῇ νὰ τὸν ταράττῃ εἰς τὰς ὑψηλὰς του διασκεδάσεις. Θὰ τὸν ἀφίνη πάντοτε μοναχόν του.

Τὸ νόστιμον εἶναι ὅτι οὔτε ὁ Παρασκευαΐδης φοιτᾷ εἰς τὸ θέατρον, ὅστις τοῦλάχιστον ἠδύνατο νὰ καταλαμβάνῃ καθ' ὕψος τὴν θέσιν δύο τριῶν ἀνθρώπων!

Ἴδου τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐν Ζακύνθῳ ἐκλογῆς:

Ὁ κ. Κολλυβάς ὑποψήφιος τοῦ Λομβάρδου ἔκαμε καὶ ἔφαγε τὰ κόλλυβά του.

Ὁ κ. Στραβοπόδης ὑποψήφιος τῶν Ῥώμα ὠρθοπόδησε. Καὶ ὁ κ. Λομβάρδος . . . αὐτὸν θὰ τὸν ἰδῇτε τὴν Κυριακὴν εἰς τὸν Ἀσμοδαῖον.

Ἐπιστευατέ ποτε ὅτι θὰ ἰδῇτε τὸν ταλαίπωρον ἄχειρα Οὐνθαμ εἰς τὰς φυλακάς; Ὅτι θὰ τοῦδιδαν τὰ παπούτσια σ' τὸ χέρι ἀπὸ τοῦ θεάτρου τῶν Μουσῶν, δὲν ἦτο πολὺ ἄ-

ΠΑΛΙΝΩΔΙΑ.

Ἦρκισθην . . ἄλλ' εἰς μάτην προσεπάθησα.

Ἐτόλμησα, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθην.

Εἰς μάτην παρεκάλεσα τὴν ἄνεσιν,

Εἰς μάτην παρεκάλεσα τὴν λήθην!

Ἴδου, ἰκέτης, ρίψασπις, ἐπίορκος,
Προσέρχομαι ἐνώπιόν σου πάλιν,
Ζητῶν ν' ἀνείξῃς, κολασμένη φίλη μου,
Καὶ πάλιν τὴν ἁμαρτωλὴν ἀγκάλην.

Περίεργον, μαζί σου πῶς κατήντησα!
Οὐδ' εἰς τὴν λογικὴν πλέον πιστεύω.
Ὅταν σὲ βλέπω, Δίτσα, σὲ βδελύττομαι,
Καὶ ὁμῶς, τὸ πιστεύεις; σὲ λατρεύω!

Ναί, σὲ λατρεύω· ἀφρόνησιν, οἱ φίλοι μου
Μοὶ ἔλεγον εἰδὲν εἴμεθα παιδία.»
Ὅμως . . σιμά σου εἶνε τόσον νόστιμος
Καὶ τόσον θελκτικὴ ἡ ἁμαρτία!

Τὴν ἐνθερμον ἀγκάλην τώρα ἀνοιξον,
Ἦτο ψυχρὰ ἡ φρόνησις ἐκείνη.
Ὡ! εἰς τὰς τρικυμίας ἐσυνηθισα,
Μοὶ προξενεῖ ναυτίαν ἡ γαλήνη.

Εἰπέ μοι τίς, ὦ τίς μ' ἀντικατέστησε
Μετὰ τὴν ἀπεικταίαν σφροσύνην,
Τίς ἔλαβε τὰς κλεῖς . . . τοῦ δωματίου σου;
Τίς ἐμερίσθη μετὰ σοῦ τὴν κλίνην;

Εἰς τοὺς χοροὺς, εἰπέ μοι, τίς σ' ὠδήγησεν
Ἐντὸς κλειστῆς ἀμάξης τὸ ἐσπέρας,
Ἀναστατῶν τὴν πεπασμένην κόμην σου
Μὲ περιπτύξεις, λάβας θερμότερας;